

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **PEVAF s.r.o.**, se sídlem Novosedly č. p. 141, zastoupeného JUDr. Romanem Kudrličkou, advokátem se sídlem České Budějovice, Husova třída 1847/5, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce - Inspektorát v Táboře**, se sídlem Tábor, Purkyňova 2533, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 12. 2013, č. j. 10 A 53/2013 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 4. 2013, č. j. SZPI/AA 304-104/2013, nebylo vyhověno námitkám žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti opatření ze dne 3. 4. 2013 č. P035-30508/13/D a č. P035-30508/13/C. Opatřením ze dne 3. 4. 2013, č. P035-30508/13/C, bylo stěžovateli zakázáno dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 146/2002 Sb.“) uvádět do oběhu výrobek „*Petráškův pramen, pitná voda*“ v množství 13 606 ks v ceně 93 600 Kč. Opatřením ze dne 3. 4. 2013, č. P035-30508/13/D bylo stěžovateli uloženo odstranit zjištěné nedostatky, a to upravit označení výrobku „*Petráškův pramen, pitná voda*“ tak, aby nebyl spotřebitel uváděn

v omyl. Stěžovateli bylo uloženo neuvádět na etiketách v označení balené pitné vody slovní spojení „*pramen – pitná voda*“, neboť užitím slova pramen v označení balené pitné vody je pak očekáváno, že se bude jednat o vodu pramenitou. Důvodem uložení obou opatření byla skutečnost, že označení této pitné vody nesplňuje požadavky na označování balených pitných vod ve smyslu § 9 odst. 4 vyhlášky č. 275/2004 Sb., o požadavcích na jakost a zdravotní nezávadnost balených vod a o způsobu jejich úpravy, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vyhláška č. 275/2004 Sb.*“). Uvedením názvu „*Petráškův pramen, pitná voda*“ může být dle žalovaného spotřebitel uveden v omyl, když nápis „*Petráškův pramen*“ může navozovat dojem, že se jedná o vodu pramenitou, ačkoliv tomu tak není. Tím došlo i k porušení článku 16 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) 178/2002 ze dne 28. 1. 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva (dále jen „*nařízení 178/2002*“; dostupné na internetové adrese eurlex.eu), který stanoví, že označování, propagace a obchodní úprava potravin nebo krmiv, jejich tvar, vzhled nebo balení, použité obalové materiály, způsob jejich úpravy a místo vystavení, jakož i informace poskytované o nich jakýmkoli médiem nesmí uvádět spotřebitele v omyl.

[2] Proti oběma opatřením byly stěžovatelem podle ust. § 5 odst. 3 zákona č. 146/2002 Sb. podány námitky.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím námitkám nevyhověl s tím, že v dané věci došlo k zvýraznění slovního spojení „*Petráškův pramen*“, které je způsobilé uvést v omyl i průměrně obezřetného spotřebitele, který dle dominantních informací na etiketě může dospět k závěru, že kupuje pramenitou vodu. Současně dochází k potlačení informace na etiketě, dle níž se jedná o vodu pitnou. Pro posouzení dané věci není dle žalovaného určující, že na etiketě není uvedeno sousloví „*pramenitá voda*“, ale je určující to, že na etiketě je uvedeno „*pramen*“, tedy údaj, který může způsobit záměnu pitné vody s vodou pramenitou.

[4] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích („*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 9. 12. 2013, č. j. 10 A 53/2013 - 39, dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“), zamítl.

[5] Z hlediska právního hodnocení krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že vyhláška č. 275/2004 Sb. ani nařízení 178/2002 nepřikazuje, jak má být označen zdroj balené vody a stejně tak nezakazuje označení zdroje balené vody; jejich obsahem je pouze zákaz takového označení, které je způsobilé uvést spotřebitele v omyl. S ohledem na označení stěžovatelem uváděné balené vody „*Petráškův pramen*“, dospěl krajský soud k závěru, že toto označení je způsobilé spotřebitele uvést v omyl spočívající v záměně pitné vody s vodou pramenitou. Předmětná balená voda není vyráběna ze zdrojů podzemních vod splňujících požadavky na pramenitou vodu a nelze jej proto označovat jako „*pramen*“. Uvedené označení je jednoznačně způsobilé spotřebitele uvést v omyl spočívající v tom, že se jedná o pramenitou vodu, když právě slovo „*pramen*“ tvoří základ sousloví „*pramenitá voda*“.

[6] Stěžovatel se podle krajského soudu mýlí v přesvědčení, že se nemohl dopustit klamání spotřebitele jen proto, že vyhláška č. 275/2004 Sb. ani nařízení 178/2002

pokračování

nezakazují uvádět na etiketách výrobků slovo „*pramen*“, nýbrž zakazují uvádět jen sousloví „*pramenitá voda*“. Primárním smyslem národní i evropské legislativy je prevence klamání spotřebitele. Informaci o charakteru nabízené balené vody na etiketě je nutno poskytnout tak, aby klamavý dopad na spotřebitele byl minimalizován až vyloučen. Tomuto požadavku označení balené vody stěžovatele s dominantní informací „*Petráškův pramen*“ dle krajského soudu neodpovídá.

[7] Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku, dle které žalovaný přistupuje k různým subjektům odlišným způsobem. Jako příklad stěžovatel uvedl výrobky pod názvem „*Dubský pramen*“ a „*Modrý pramen*“. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že oba tyto výrobky jsou vyráběny ze schválených zdrojů podzemních vod splňujících požadavky na pramenité vody a upravované pouze tak, jak je povoleno vyhláškou č. 275/2004 Sb. O této skutečnosti byl stěžovatel prostřednictvím stanoviska žalovaného ze dne 29. 4. 2013 vyrozuměn. Lze tudíž dle krajského soudu uzavřít, že stěžovatelem uvádění výrobci splňují požadavky na kvalitu pramenité vody; své výrobky tedy mohou pod tímto názvem prezentovat a uvádět do oběhu.

II.

Z obsahu kasační stížnosti stěžovatele

[8] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, a to z důvodu nesprávného posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že ust. § 9 odst. 4 vyhlášky č. 275/2004 Sb. zakazuje mj. užití sousloví „*pramenitá voda*“ na etiketách balené pitné vody, neboť podle ust. § 6 uvedené vyhlášky se balené pramenité vody označují mj. též slovy „*pramenitá voda*“. Sousloví „*pramenitá voda*“ ovšem na etiketách posuzovaných při kontrole použito nebylo. Etikety obsahují pouze slovo „*pramen*“. Toto podstatné jméno má obecně známý význam jako soustředěný přirozený vývěr podzemní vody na zemský povrch. Pramen tedy může být zdrojem minerální vody, pramenité vody, kojenecké vody, ale i pitné vody. Vyhláška č. 275/2004 Sb. nepřikazuje, jak má být na etiketě označen zdroj balené vody, ani nezakazuje označení určitého zdroje vody pro určitý druh balené vody. Přestože s tímto konstatováním žalovaný souhlasí, dovozuje, že označení použité stěžovatelem uvádí spotřebitele v omyl. To stěžovatel odmítá.

[10] Z § 9 odst. 4 vyhlášky č. 275/2004 Sb. dle stěžovatele nevyplývá, že by podstatné jméno „*pramen*“ mělo určovat druh balené vody podle § 2 uvedené vyhlášky. Právě z tohoto ustanovení vyplývají definice používaných označení pro druh balené vody, kdy jsou rozlišovány: a) minerální voda, b) pramenitá voda, c) kojenecká voda a d) pitná voda.

[11] Stěžovatel v předchozím řízení namítal, že na trhu je přítomno zboží třetích osob, které je označeno velice podobným způsobem jako zboží stěžovatele, a že žalovaný přistupuje k různým subjektům odlišným způsobem. Krajský soud v napadeném rozhodnutí konstatuje pouze obsah správního spisu vedeného žalovaným, z něhož má vyplývat, že jak Dubský, tak i Modrý pramen, jsou vyráběny ze schválených zdrojů podzemních vod splňujících požadavky na pramenité vody a upravované pouze tak, jak je

povoleno vyhláškou č. 275/2004 Sb. Běžný spotřebitel při nákupu těchto výrobků je však dle stěžovatele uveden v omyl stejně tak, jako je to vytýkáno jemu, neboť na etiketě se stejně jako v případě balených vod stěžovatele nachází slova „pramen“ a „pitná voda“. Spotřebitel podle stěžovatele jistě nezkoumá, zda voda pochází „ze schválených zdrojů podzemních vod splňujících požadavky na pramenité vody, které jsou upravované pouze tak, jak je povoleno vyhláškou“. Pokud spotřebitel požaduje pitnou vodu a místo toho obdrží vodu pramenitou, je zřejmé, že obdržel vodu z „kvalitnějšího“ zdroje, ovšem nedostává se mu výrobku, který chtěl zakoupit. Předmětem posouzení musí být primárně etiketa a to, jak ji vnímá běžný spotřebitel, nikoliv okolnosti týkající se samotného zdroje vody a způsobu její úpravy. Je-li tedy odmítána etiketa stěžovatele, musí být stejně tak odmítnuty etikety „Dubský pramen“ a „Modrý pramen“.

[12] Stěžovatel dále zdůraznil, že označení „Petráškův pramen“ je povinen užívat v této podobě, neboť je spoluvlastníkem ochranné známky PETRÁŠKŮV PRAMEN a kombinované ochranné známky Petráškův pramen. Napadeným rozsudkem i předcházejícími správními rozhodnutími je tak stěžovateli bez řádného odůvodnění znemožněno užívat řádně zapsanou ochrannou známku.

[13] Stěžovatel napadenému rozhodnutí vytkl i to, že v otázce náhrady nákladů řízení krajský soud nezohlednil skutečnost, že po podání správní žaloby vyhověl žalovaný mnoha námitkám, které stěžovatel od počátku uváděl, a to rozhodnutím ze dne 5. 6. 2013, č. j. SZPI/AA 304-141/2013. Navzdory uvedenému krajský soud tuto skutečnost nezohlednil při rozhodování o náhradě nákladů řízení ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Ze všech těchto důvodů tedy stěžovatel navrhuje, aby kasační soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Stěžovatel se kasační stížností podanou ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhal přezkumu rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatňoval stěžovatel ve svém podání. Dospěl k závěru, že jeho kasační stížnost není důvodná.

[17] Úvodem k námitkám stěžovatele je třeba konstatovat, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že stěžovatelem vyráběné a následně distribuované výrobky naplňují definici pitné vody ve smyslu vyhlášky č. 275/2004 Sb. Nejedná se tedy o pramenitou vodu a podstatu souzené věci tak lze zredukovat na posouzení, zda stěžovatel porušil § 9 odst. 4 vyhlášky č. 275/2004 Sb., když své výrobky označoval souslovím obsahujícím slovo „pramen“, a to současně v kombinaci s použitím méně viditelného označení „pitná voda“.

pokračování

[18] Krajský soud dospěl k závěru, že informaci o charakteru nabízené balené vody na etiketě produktu je nutno poskytnout tak, aby klamavý dopad na spotřebitele byl minimalizován, či úplně vyloučen. Tomuto požadavku dle jeho názoru označení dotčené balené pitné vody neodpovídalo, neboť spotřebiteli vnucovalo nepravdivou představu o vlastnostech daného výrobku.

[19] Vyhláška č. 275/2004 Sb. stanovuje mikrobiologické, chemické a fyzikální požadavky na balené přírodní minerální, pramenité, kojenecké a pitné vody a na způsob jejich úpravy, kontroly, hodnocení a označování. „*Pitnou vodou*“ se v souladu s § 2 odst. 1 písm. d) označuje výrobek splňující požadavky vyhlášky č. 252/2004 Sb., kterou se stanoví hygienické požadavky na pitnou a teplou vodu a četnost a rozsah kontroly pitné vody.

[20] Dle ustanovení § 9 odst. 4 vyhlášky č. 275/2004 Sb., o které mj. žalovaný opřel své rozhodnutí, na obalu určeném pro spotřebitele a při nabízení balené pitné vody k prodeji nelze použít *označení, chráněné názvy, ochranné známky, obchodní značky, vyobrazení nebo jiné značky ve formě symbolů či v jiné formě, které by mohly naznačovat vlastnost, kterou tato voda nemá, a způsobit tak záměnu s přírodní minerální vodou, kojeneckou či pramenitou vodou, zejména pokud jde o označení „minerálka“, „voda minerální, pramenitá, přírodní“ nebo o zeměpisné názvy.*

[21] Citované ustanovení kromě obecného zákazu klamavého označování výrobků obsahuje tedy také demonstrativní výčet označení, které je možné považovat za zakázané pro účely nabízení balených pitných vod k prodeji, resp. uvádění na obaly určené pro spotřebitele. Jelikož etikety na produktech stěžovatele neobsahovaly žádné z těchto označení, je třeba posoudit, zda způsob, jakým bylo zboží stěžovatele prezentováno, „*mohlo naznačovat vlastnost, kterou tato voda nemá a způsobit záměnu s přírodní minerální vodou, kojeneckou či pramenitou vodou.*“

[22] Sporná etiketa na obalu pitné vody vyráběné a distribuované stěžovatelem obsahuje na modrém pozadí velkými písmeny v žluto-zeleném provedení nápis „*Petráškův pramen*“. Uvedené označení je umístěno na pozadí s vyobrazením říčky obklopené kamením, horní část etikety obsahuje vyobrazení bublinek v barvě přecházející plynule z modré do bílé. Pod nápisem „*Petráškův pramen*“ je v bílé barvě a v přibližně třetinové velikosti písma ve srovnání s hlavním označením „*Petráškův pramen*“ uvedeno označení „*pitná voda*“. Nápis je umístěn na pozadí říčky, jejíž barevné provedení přechází obdobně jako barva bublinek z modré do bílé, a pokračuje na modré pozadí, kde je však opětovně umístěn na vyobrazení bublinek, jejichž zabarvení se nijak výrazně neodlišuje od barvy nápisu „*pitná voda*“.

[23] Z pohledu právního posouzení dané věci je nutné poznamenat, že vyhláška č. 275/2004 Sb. je transpozičním nástrojem unijních předpisů v oblasti výroby a následného prodeje balených pitných vod na vnitřním trhu Evropské unie. Vzhledem k *nepřímému účinku* unijního práva je pak třeba vykládat ustanovení této vyhlášky ve světle jejího unijního předobrazu. Žalovaný nadto také v dané věci shledal i porušení ustanovení článku 16 nařízení 178/2002, dle něhož „*aniž jsou dotčena specifitější ustanovení potravinového práva, nesmí označování, propagace a obchodní úprava potravin nebo krmiv, jejich tvar, vzhled nebo balení, použité obalové materiály, způsob jejich úpravy a místo vystavení, jakož i informace poskytované o nich jakýmkoli médii uvádět spotřebitele v omyl.*“

[24] Na označování balených pitných vod se mimo uvedeného vztahují i pravidla stanovená Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES ze dne 20. 3. 2000 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se označování potravin, jejich obchodní úpravy a související reklamy (Úř. věst. L 109, 6. 5. 2000, s. 29 - 42). Dle bodu 6 preambule této směrnice prvotním zřetelem jakékoli právní úpravy označování potravin je potřeba informovat a chránit spotřebitele. Podle bodu 14 preambule pravidla pro označování zboží musí zakázat používání údajů, které by kupujícího uváděly v omyl nebo které připisují potravinám léčebné vlastnosti.

[25] Při hodnocení dodržení všech výše uvedených požadavků unijního a vnitrostátního práva lze vycházet z výkladu Soudního dvora Evropské unie, dle kterého pro účely posouzení, zda údaj uvedený na etiketě produktu může vyvolat omyl, je zapotřebí se opírat o předpokládané očekávání z hlediska předmětného označení u *průměrného, běžně informovaného, přiměřeně pozorného, a obezřetného spotřebitele*. Podstatné je neuvedení spotřebitele v omyl nebo mylné domněnky, že výrobek má odlišný původ, provenienci nebo vlastnost, než je tomu ve skutečnosti (srov. v tomto smyslu rozsudky ze dne 6. 5. 1995, *Mars*, C-470/93, Recueil, s. I-1923, bod 24 či ze dne 13. 1. 2000, *Estée Lauder*, C-220/98, Recueil, s. I-117, bod 30, dostupné na adrese www.curia.eu).

[26] Označení způsobilé uvést spotřebitele v omyl nemusí přímo vyvolávat dojem vyšší kvality zboží, ale zcela postačí, jestliže je způsobilé vzbudit domněnku o jiné kvalitě nebo povaze nabízeného zboží. Při posouzení způsobilosti označení uvést spotřebitele v omyl je třeba zkoumat dané označení jako celek a v jeho rámci zohlednit i jednotlivé prvky, aniž by byl některý z prvků zdůrazněn nebo potlačen či posuzován odděleně od prvků ostatních. Toto posouzení je obvykle realizováno z hledisek fonetických, vizuálních a sémantických. Přitom je třeba vždy vzít v úvahu, že průměrný spotřebitel obvykle označení zboží vnímá jako celek, aniž by vnímal podrobnosti. O způsobilosti označení zboží uvést spotřebitele v omyl tedy rozhodují jeho dominantní znaky.

[27] Žalovaný se z výše uvedenými hledisky ve svých rozhodnutích vypořádal a ve svém rozhodnutí o námitkách uzavřel, že na předmětné etiketě zvýrazněné slovní spojení „*Petráškův pramen*“ je způsobilé uvést v omyl i průměrně obezřetného spotřebitele, který dle dominantních informací na etiketě může dospět k závěru, že kupuje pramenitou vodu. Je-li přitom testem *klamavosti* označení zboží pohled průměrně obezřetného spotřebitele ve výše uvedeném pojetí, pak lze posouzení žalovaného jen stěží něco vytknout.

[28] Zákonné předpisy, resp. unijní legislativa, rozlišují celkem čtyři druhy vod, které mohou být nabízeny spotřebitelům, tj. vody přírodní minerální, pramenité, kojenecké a vody pitné. Každý z uvedených druhů vod musí splňovat určité vlastnosti, aby mohl být na trhu nabízen, přičemž od ostatních druhů vod se odlišuje mikrobiologickými, fyzikálními a chemickými požadavky na jakost a zdravotní nezávadnost. Voda pitná může kupř. rozdílně od zbylých druhů balených vod pocházet z povrchových zdrojů nebo být v procesu výroby chemicky upravována. Samozřejmostí je pak i množství dalších rozdílů v požadavcích na složení, obsah minerálních látek a další. Vzhledem ke složitosti uvedené platné právní úpravy je značně optimistické předpokládat, že osoba vyznačující se *průměrnou obezřetností* si je všech těchto rozdílů vědoma.

pokračování

[29] Připojí-li se k uvedené neznalosti spotřebitelů také strategie některých výrobců (popř. prodejců) označovat *balené pitné vody* souslovím obsahujícím slovo „pramen“, a to na podkladu vábivě působící říčky a pouze s drobným povinným nápisem „pitná voda“, může to u spotřebitele nepochybně vyvolat dojem o vyšší kvalitě (větší „zdravosti“) tohoto produktu. Je-li smyslem právní úpravy ochrana spotřebitele před klamavými praktikami, je tedy třeba souhlasit se žalovaným, že způsob, jakým stěžovatel nabízel své výrobky, byl s to uvést spotřebitele v omyl ve vztahu k zařazení vody, která mu byla nabízena.

[30] Stěžovatel sice na etiketách svých produktů uváděl také povinný údaj „pitná voda“, činil tak však způsobem, který v kombinaci s dalšími dominantními grafickými znaky (velikost písma, barevné provedení, zvolené pozadí) byl nepochybně způsobilý u průměrného spotřebitele navodit dojem, že se jedná o pramenitou vodu, která má „vyšší“ kvalitu, než „pouhá“ voda pitná. To vše ještě umocnil tím způsobem, že povinně uváděný údaj „pitná voda“ umístil na místo a v takovém barevném provedení, že v kontextu zbylého grafického provedení se jednalo o část, která byla na obalech produktů viditelná nejméně.

[31] Důvodnou v této souvislosti není ani námitka stěžovatele směřující proti odlišnému přístupu žalovaného k výrobcům balených vod „Modrý pramen“ a „Dubský pramen“. Ze správního spisu jsou zřejmé důvody, které vedly žalovaného k odmítnutí argumentace o srovnatelnosti těchto produktů se zbožím nabízeným stěžovatelem. Posouzení správnosti uvedeného právního závěru nadto ani není předmětem tohoto řízení a nesankcionování dotčených výrobců ze strany žalovaného proto nemůže mít vliv na posouzení správnosti konstatování spáchání správního deliktu stěžovatelem. Žalovaný se mimoto srovnatelností dotčeného zboží zabýval a svůj postup také řádně zdůvodnil.

[32] K námitce stěžovatele týkající se jeho práv k ochranné známce „Petráškův pramen“ je třeba uvést, že žádný právní předpis výslovně nezakazuje použití slova „pramen“ na etiketách balených pitných vod. Stěžovateli byl daný zákaz uložen z důvodu, že provedení v jakém předmětná označení – ochranné známky – uváděl na etiketách svého zboží, bylo způsobilé uvést průměrně obezřetného spotřebitele v omyl. Žalovaný nezakázal stěžovateli používat označení „Petráškův pramen“, nýbrž mu přikázal změnit etikety na jím vyráběných balených pitných vodách tak, aby podávaly jasnou informaci o zařazení daných produktů dle vyhlášky č. 275/2004 Sb.

[33] Uvedený postup měl také oporu v ust. § 9 odst. 4 vyhlášky č. 275/2004 Sb., když tento výslovně počítá s tím, že se ochranných známek nelze dovolávat způsobem, který je způsobilý uvést spotřebitele v omyl. Jedná se o projev důrazu zákonodárce na ochranu spotřebitele, jakožto kategorického zájmu vnitrostátního a unijního práva na ochraně veřejného zdraví. Opatření žalovaného tedy nijak nevybočilo z mezí stanovených zásadou proporcionality a k omezení práva stěžovatele k ochranné známce nedošlo.

[34] Stěžovateli je třeba přisvědčit, že absolutní zákaz uvádět slovo „pramen“ na etiketách produktů, když uvedené slovo není spojeno toliko se souslovím „pramenitá voda“, aniž by byla případ od případu zkoumána skutečná způsobilost zvoleného označení uvést spotřebitele v omyl, by za jistých okolností mohl vést k závěru o neproporcionálním omezení práv k ochranným známkám. V souzené věci tak tomu dle zdejšího soudu nebylo,

neboť žalovaný poskytl stěžovateli dostatečný prostor a návod, jak upravit své produkty, aby vyhovovaly všem zákonným požadavkům.

[35] Nedůvodná je i námitka stěžovatele, která se týká výroku napadeného rozsudku o náhradě nákladů řízení. Právo účastníků na náhradu nákladů řízení se odvíjí od úspěchu ve věci. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Krajský soud žalobu zamítl a v návaznosti na tento výrok tedy rozhodl zcela správně, pokud stěžovateli náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[36] Krajský soud ve svém rozsudku nadto vzal skutečnosti namítané stěžovatelem v úvahu, když konstatoval, že uvedené námitky směřovaly do skutkových okolností dané věci obsažených v protokolu č. P035-30508/13, v němž žalovaný uvedl, co bylo v rámci kontroly ze dne 3. 4. 2013 zjištěno. Tyto námitky, jimž bylo rozhodnutím ze dne 5. 6. 2013 částečně vyhověno, však neměly vliv na správnost uložených opatření, kterými mělo být stěžovateli zabráněno, aby uváděl spotřebitele v omyl. S tímto posouzením se nelze než ztotožnit.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Ze shora uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

[38] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[39] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. srpna 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu